

1

11 Augustus 1999, Roemenië

‘Zoiets maak je maar één keer in je leven mee,’ zei Radu. Hij zat naast haar op het gras, zijn blik strak op de hemel gericht.

Sorana vlijde zich tegen hem aan en hield hem vast. De stem van haar moeder wrong zich tussen haar gedachten. *Wanneer ga je stoppen met die nietsnut?* Met haar hoofd op zijn schouder volgde ze de maan, traag als de sleep van een bruidsjurk. Haar adem stokte toen de zon op klaarlichte dag verdween. Alleen een ring van licht verried nog haar bestaan, heel eventjes gevangen in een stralende diamant.

Ze lieten hun eclipsbrillen zakken en stonden op. Een vroege schemering viel over hen en de schommel aan de oude eik. Sorana streek langzaam een haarlok achter haar oor. De tijd haperde. Een zwerm gaaien schoot uit de boom en vloog laag langs haar. Hun gekrijs loste op in de lucht en zij zelf leek te vervagen.

Radu trok zijn hand van haar middel weg en haalde een armband uit de zak van zijn spijkerbroek. Zijn wangen kleurden rood, zoals altijd wanneer emoties hem overweldigden. ‘Het is geen diamanten ring,’ zei hij en wees naar de verduisterde zon. ‘Toch wil ik je vragen... Wil je met me trouwen?’

Haar hart begon te bonzen in haar oren, alsof ze net de heuvel op was gerend. Ze wist dat dit moment ooit zou komen. Toch had ze het naar de achtergrond geduwd. Ze staarde Radu aan. Zijn bruine ogen fonkelden onder zijn dikke wenkbrauwen, vol hoop en blijdschap.

Ze hoorde zichzelf ja zeggen. Een kille bries gleed langs haar lichaam en de huivering trok tot in haar botten.

Hij tilde haar in zijn armen en draaide met haar rond, lachend, alsof hij een kostbare schat had gevonden. Toen hij haar weer op de grond zette, schoof hij de armband om haar pols. Bij elke draai van zijn rechterhand dook het litteken in zijn handpalm op. Bijtend op haar lip keek ze ernaar.

Het metaal van de armband brandde in haar huid. De schakels voelden ruw aan. Ze bekeek vluchtig de bedeltjes: een halve maan met kleine inslagen, naast een zon uit een rond metalen plaatje, met onregelmatige stralen.

‘Ik heb hem tijdens mijn werkpauses gemaakt,’ zei hij. ‘Een herinnering dat we bij elkaar horen, zelfs als we elkaar kwijtraken.’

Sorana zette de bretel op haar schouder recht. ‘Maar...’

Een angst flitste in zijn ogen, vrijwel meteen gevolgd door gejuich vanaf de rivier. Haar blik volgde die van Radu en gleed naar het dal, waar mensen uit haar bergstadje zich hadden verzameld. Sommigen strekten hun handen naar de hemel, anderen klaptten ongeduldig.

Radu glimlachte breed en haalde haar dicht tegen zich aan. Samen tuurden ze weer omhoog: eventjes leek de zon op het punt van ontploffing te staan, daarna volgde de maan haar pad. Een magisch gevoel van hergeboorte bracht alles opnieuw tot leven.

Tranen welden op in haar ogen. Een vluchtige blik op het gezicht van Radu verried dat zijn ontroering even groot was. Had hij enig idee wat voor rijkdom hij haar schonk, simpelweg door bij haar te zijn? Ze greep zijn hand stevig vast.

‘Maar...?’ vroeg hij toen.

De betovering viel weg. Ze hield haar hoofd gebogen, probeerde moed te verzamelen om haar gedachten onder woorden te brengen. ‘Wanneer wil je dat we dat doen?’

‘Hoe eerder, hoe beter. Ik voel me al schuldig dat ik zo lang heb gewacht.’

Ze keek naar de voet van de heuvel. De rivier, waarin ze brede, glanzende stenen kon zien, kabbelde voort met gedempt geruis. Soms kon Sorana haar met haar blote voeten oversteken. En soms zwol het water op, diep en onstuimig, net als de woelige aard van de inwoners.

‘Waarom zeg je niets?’ vroeg Radu.

‘Wat zullen ze zeggen?’

‘Wie?’

Ze haalde haar schouders op. ‘Je weet wel... De mensen, mijn moeder... Ze is niet echt dol op je.’

‘En jij dan? Wat wil jij?’

Haar keel droogde op, terwijl allerlei gedachten door haar hoofd raasden. Als ze hem kiest, zal...